

opusdei.org

Homilia del Papa en l'eucaristia de cloenda de la V Trobada Mundial de les Famílies

Homilia pronunciada per Benet XVI el 9 de juliol de 2006, durant l'eucaristia de cloenda de la V Trobada Mundial de les Famílies que va celebrar a la Ciutat de les Arts i de les Ciències de València.

10/07/2006

Benvolguts germans i germanes:

En aquesta santa missa que tinc la immensa alegria de presidir, concelebrant amb nombrosos Germans en l'episcopat i amb un gran nombre de sacerdots, dono gràcies al Senyor per totes les estimades famílies que us heu congregat aquí formant una multitud joiosa, i també per tantes altres que, des de llunyanes terres, seguïu aquesta celebració a través de la ràdio i la televisió. A tots desig saludar-vos i expressar-vos el meu gran afecte amb una abraçada de pau.

Els testimoniatsges d'Ester i Pau, que hem escoltat abans en les lectures, mostren com la família està cridada a col·laborar en la transmissió de la fe. Ester confessa: "El meu pare m'ha explicat que tu, Senyor, vas escollir Israel entre les nacions" (14,5). Pau segueix la tradició dels seus

avantpassats jueus donant culte a Déu amb consciència pura. Lloa la fe sincera de Timoteu i li recorda "aquesta fe que van tenir la teva àvia Loide i la teva mare Eunice, i que estic segur que tens també tu" (2 T 1,5). En aquests testimoniatges bíblics la família comprèn no només pares i fills, sinó també els avis i avantpassats. La família se'ns mostra així com una comunitat de generacions i garant d'un patrimoni de tradicions.

Cap home s'ha donat l'ésser a si mateix ni ha adquirit solament per si els coneixements elementals per a la vida. Tots hem rebut d'uns altres la vida i les veritats bàsiques per a la mateixa, i estem cridats a aconseguir la perfecció en relació i comunió amorosa amb els altres. La família, fundada en el matrimoni insoluble entre un home i una dona, expressa aquesta dimensió relacional, filial i comunitària, i és l'àmbit on l'home

pot néixer amb dignitat, créixer i desenvolupar-se d'una manera integral.

Quan un nen neix, a través de la relació amb els pares comença a formar part d'una tradició familiar, que té arrels encara més antigues. Amb el do de la vida rep tot un patrimoni d'experiència. Referent a això, els pares tenen el dret i el deure inalienable de transmetre'l als fills: educar-los en el descobriment de la seva identitat, iniciar-los en la vida social, en l'exercici responsable de la seva llibertat moral i de la seva capacitat d'estimar a través de l'experiència de ser estimats i, sobretot, en la trobada amb Déu. Els fills creixen i maduren humanament en la mesura que acullen amb confiança aquest patrimoni i aquesta educació que van assumint progressivament. D'aquesta manera són capaços d'elaborar una síntesi personal entre allò que han rebut i

allò que és nou, i que cadascun i cada generació està cridat a realitzar.

En l'origen de tot home i, per tant, en tota paternitat i maternitat humana, està present Déu Creador. Per això els esposos han d'acollir al nen que els neix com fill no només seu, sinó també de Déu, qui l'estima per ell mateix i el crida a la filiació divina. Més encara: tota generació, tota paternitat i maternitat, tota família té el seu principi en Déu, que és Pare, Fill i Esperit Sant.

A Ester el pare li havia transmès, amb la memòria dels avantpassats i del seu poble, la d'un Déu de qui tots procedeixen i a qui tots estan cridats a respondre. La memòria de Déu Pare que ha triat el seu poble i que actua en la història per a la nostra salvació. La memòria d'aquest Pare il·lumina la identitat més profunda dels homes: d'on venim, qui som i com de gran és la nostra dignitat.

Venim certament dels nostres pares i en som els fills, però també venim de Déu, que ens ha creat a la seva imatge i ens ha cridat a ser els seus fills. Per això, en l'origen de tot ésser humà no existeix l'atzar o la casualitat, sinó un projecte de l'amor de Déu. És el que ens ha revelat Jesucrist, veritable Fill de Déu i home perfecte. Ell coneixia de qui venia i de qui venim tots: de l'amor del seu Pare i Pare nostre.

La fe no és, doncs, una mera herència cultural, sinó una acció contínua de la gràcia de Déu que crida i de la llibertat humana que pot o no adherir-se a aquesta crida. Encara que ningú respon per un altre, no obstant això els pares cristians estan cridats a donar un testimoni creïble de la seva fe i esperança cristiana. Han de procurar que la crida de Déu i la Bona Nova del Crist arribin als seus fills amb la més gran claredat i autenticitat.

Amb el passar dels anys, aquest do de Déu que els pares han contribuït a posar davant els ulls dels petits necessitarà també ser conreat amb saviesa i dolcesa, fent créixer en ells la capacitat de discerniment.

D'aquesta manera, amb el testimoniatge constant de l'amor conjugal dels pares, viscut i impregnat de la fe, i amb l'acompanyament entranyable de la comunitat cristiana, s'afavorirà que els fills facin seu el do mateix de la fe, descobreixin amb ella el sentit profund de la pròpia existència i se sentin joiosos i agraïts per això.

La família cristiana transmet la fe quan els pares ensenyen als fills a resar i resen amb ells (cf. *Familiaris consortio*, 60); quan els apropen als sagraments i els van introduint en la vida de l'Església; quan tots s'apleguen per a llegir la Bíblia, il·luminant la vida familiar a la llum de la fe i lloant Déu com Pare.

En la cultura actual s'exalta molt sovint la llibertat de l'individu concebut com a subjecte autònom, com si es fes ell només i es bastés a si mateix, al marge de la seva relació amb els altres i aliè a la seva responsabilitat davant d'ells.

S'intenta organitzar la vida social només a partir de desigs subjectius i mudables, sense referència alguna a una veritat objectiva prèvia com són la dignitat de cada ésser humà i els seus deures i drets inaliables, al servei dels quals ha de posar-se tot grup social.

L'Església no cessa de recordar que la veritable llibertat de l'ésser humà prové d'haver estat creat a imatge i semblança de Déu. Per això, l'educació cristiana és educació de la llibertat i per a la llibertat. "Nosaltres fem el bé no com esclaus, que no són lliures d'obrar d'una altra manera, sinó que ho fem perquè tenim personalment la responsabilitat pel

que fa al món; perquè estimem la veritat i el bé, perquè estimem Déu mateix i, per tant, també les seves criatures. Aquesta és la llibertat veritable, a la qual l'Esperit Sant vol dur-nos" (Homilia en la vigília de Pentecosta, *L'Osservatore Romano*, edic. llengua espanyola, 9-6-2006, p. 6).

Jesucrist és l'home perfecte, exemple de llibertat filial, que ens ensenya a comunicar als altres el seu mateix amor: "Com el Pare m'ha estimat, així us he estimat jo; romanau en el meu amor" (Jn 15,9). Referent a això ensenya el concili Vaticà II que "els esposos i pares cristians, seguint el seu propi camí, han de recolzar-se mútuament en la gràcia, amb un amor fidel al llarg de tota la vida, i educar en l'ensenyament cristià i en els valors evangèlics els fills rebuts amorosament de Déu. D'aquesta manera ofereixen a tots l'exemple d'un amor incansable i generós,

construeixen la fraternitat d'amor i són testimonis i col·laboradors de la fecunditat de la Mare Església com símbol i participació d'aquell amor amb el qual el Crist va estimar la seva esposa i es va lliurar per ella" (Lumen gentium, 41).

L'alegria amorosa amb la qual els nostres pares ens van acollir i van acompanyar en els primers passos en aquest món és com un signe i prolongació sacramental de l'amor benèvol de Déu de qui procedim. L'experiència de ser acollits i estimats per Déu i pels nostres pares és la base ferma que afavoreix tothora el creixement i desenvolupament autèntic de l'home, que tant ens ajuda a madurar en el camí cap a la veritat i l'amor, i a sortir de nosaltres mateixos per a entrar en comunió amb els altres i amb Déu.

Per a avançar en aquest camí de maduresa humana, l'Església ens ensenya a respectar i promoure la meravellosa realitat del matrimoni insoluble entre un home i una dona, que és, a més, l'origen de la família. Per això, reconèixer i ajudar aquesta institució és un dels més grans serveis que es poden prestar avui dia al bé comú i al veritable desenvolupament dels homes i de les societats, així com la millor garantia per a assegurar la dignitat, la igualtat i la veritable llibertat de la persona humana.

En aquest sentit, vull destacar la importància i el paper positiu que a favor del matrimoni i de la família realitzen les distintes associacions familiars de l'Església. Per això, "desitjo convidar tots els cristians a col·laborar, cordialment i valent amb tots els homes de bona voluntat que viuen la seva responsabilitat al servei de la família" (Familiaris

consortio, 86), perquè unint les seves forces i amb una legítima pluralitat d'iniciatives contribueixin a la promoció del veritable bé de la família en la societat actual.

Tornem per un moment a la primera lectura d'aquesta eucaristia, agafada del llibre d'Ester. L'Església orant ha vist en aquesta humil reina, que intercedeix amb tot el seu ésser pel seu poble que sofreix, una prefiguració de Maria, que el seu Fill ens ha donat a tots nosaltres com a Mare; una prefiguració de la Mare, que protegeix amb el seu amor a la família de Déu que pelegrina en aquest món. Maria és la imatge exemplar de totes les mares, de la seva gran missió com a guardianes de la vida, de la seva missió d'ensenyar l'art de viure, l'art d'estimar.

La família cristiana –pare, mare i fills- és cridada, doncs, a complir els

objectius assenyalats no com alguna cosa imposada des de fora, sinó com un do de la gràcia del sagrament del matrimoni infosa en els esposos. Si aquests romanen oberts a l'Esperit i en demanen l'ajuda, ell no deixarà de comunicar-los l'amor de Déu Pare manifestat i encarnat en el Crist. La presència de l'Esperit ajudarà els esposos a no perdre de vista la font i mesura del seu amor i lliurament, i a col·laborar amb ell per a reflectir-lo i encarnar-lo en totes les dimensions de la vida. L'Esperit suscitarà així mateix en ells l'anhel de la trobada definitiva amb el Crist en la casa del seu Pare i Pare nostre. Aquest és el missatge d'esperança que des de València vull llançar a totes les famílies del món. Amén.

opusdei.org/ca/article/homilia-del-papa-
en-leucaristia-de-cloenda-de-la-v-
trobada-mundial-de-les-families/
(30/03/2026)